

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **S. R. A.**, zast. Mgr. Petrem Dětkou, advokátem, se sídlem Praha 9, Jandova 8, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 Az 180/2003 – 70, ze dne 22. 12. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-5415/VL-14-P01-2001, ze dne 7. 8. 2003. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele vztahuje překážka vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu.

Městský soud v Praze neshledal důvodnými námitky stěžovatele, podle nichž správní orgán nezjistil skutečný stav věci přesně a úplně, resp. že neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalovaný nashromáždil pro své rozhodnutí dostatečné podklady, ať už šlo o samotnou výpověď stěžovatele nebo Zprávy MZV USA a ČR o situaci v Afghánistánu a stejně tak jsou podle soudu dostatečná i zjištění, jež žalovaný na základě těchto podkladů učinil. Dle názoru Městského soudu v Praze se žalovaný zabýval žádostí stěžovatele zodpovědně a pečlivě a věnoval jí co do času i rozsahu spisového materiálu velkou pozornost.

Soud v rozhodnutí správního orgánu nezjistil žádné pochybení a jeho odůvodnění shledal dostatečně podrobným. Vzhledem ke stále neklidné situaci v zemi původu stěžovatele, včetně probíhajících vojenských akcí, považoval Městský soud v Praze v souladu se zákonem rovněž rozhodnutí žalovaného podle ust. § 91 zákona o azylu. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád právní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá rozpory ve spisovém materiálu, který sloužil jako podklad pro rozhodnutí žalovaného, konkrétně odlišné hodnocení možnosti hrozby pronásledování z důvodu rasy, resp. náboženského přesvědčení podle jednotlivých informací MZV ČR. Zprávy jako celek pak dle názoru stěžovatele nijak nezpochybňují jeho výpovědi podané v průběhu azylového řízení, v nichž projevil obavy z pronásledování ze strany státní moci či soukromých osob. Žádná z citovaných zpráv podle něj nedokladuje problém pronásledování šiitů a podklad pro rozhodnutí žalovaného proto považuje za nedostatečný. Správní orgán tedy porušil svou povinnost zjistit skutečný stav věci úplně a přesně a za tím účelem si opatřit potřebné podklady. Rozhodnutí krajského soudu považuje stěžovatel za nedostatečně odůvodněné, a tudíž nepřezkoumatelné. Dále má za to, že se soud ve svém rozhodnutí nevypořádal s důkazy, které stěžovatel v průběhu řízení navrhl. Rozhodl-li pak jím navržené důkazy neprovádět, měl toto své rozhodnutí zahrnout do odůvodnění napadeného rozsudku. Z uvedených důvodů žádá stěžovatel Nejvyšší správní soud, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Dne 10. 6. 2001 podal stěžovatel návrh na zahájení řízení o udělení azylu, kde uvedl, že příslušníci hnutí Taliban týrají a vyhrožují všem obyvatelům Afghánistánu, zejm. pak vzdělaným lidem, a proto svou vlast opustil. Otec stěžovatele byl vojákem z povolání za vlády dr. Nadžibulláha. Z toho důvodu byli obviněni příslušníky hnutí Taliban z přechovávání zbraní. Stěžovatele vzali jako rukojmí a měsíc jej drželi v zajetí. Poté, co otec zaplatil požadovaných 50000 pákistánských kaldar, byl propuštěn, obával se však, že by mohl být pod různými záminkami opět zadržen a neměl by už šanci zůstat naživu. Současně upozornil na porušování lidských práv v Afghánistánu. Jelikož byla tato situace pro něj nadále nesnesitelná a nebylo jiného východiska, opustil vlast. V ČR chce pracovat ve prospěch ostatních lidí. Pohovor k důvodům návrhu byl se stěžovatelem proveden dne 18. 10. 2001 v pobytovém středisku, na žádost stěžovatele v jazyce perském za přítomnosti tlumočníka. Zde nad rámec podaného návrhu uvedl, že zemi původu opustil dva měsíce po svém propuštění příslušníky Talibanu. Aby mohl zaplatit cestu (převaděče), prodal otec zemědělskou půdu. Cesta stála 4000 USD. Na otázku, zda měla rodina stěžovatele již dříve problémy s hnutím Taliban, odpověděl, že bydleli v šiitské oblasti, kde zpočátku neměli příslušníci hnutí odvahu přímo obtěžovat, rituální požadavky však uplatňovali i zde. Poté, co se jejich postavení upevnilo, začali prohledávat domy, a tak se dostali i k nim. V případě návratu do vlasti se stěžovatel obává o svůj život již z toho důvodu, že je šiita. Skutečnost, že utekl, může být dalším důvodem pro to, aby byl zabit. Při příležitosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalovaného stěžovatel uvedl, že dle jeho názoru stále není bezpečnostní situace v Afghánistánu uspokojivá. Lidé, kteří drželi zbraně, čekají na příležitost, aby je mohli opět použít. Denně zde vybuchují bomby. K vracení uprchlíků uvedl, že se jedná o lidi, kteří jsou deportováni z některých zemí světa. Lidé, kteří se vracejí z Pákistánu, po zjištění celkové situace doma odcházejí zpět. Ve správním spise jsou založeny následující zprávy o situaci v Afghánistánu: Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v Afghánistánu za rok 2002,

Informace MZV ČR č. j. 116582/2003-LP, ze dne 9. 5. 2003, Informace MZV ČR č. j. 124290/2003-LP, ze dne 11. 7. 2003 a informace z databáze ČTK.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spatřuje v rozpornosti jednotlivých informací MZV ČR, které byly podkladem rozhodnutí správního orgánu. Zprávy o situaci v Afghánistánu jako celek pak dle názoru stěžovatele nijak nezpochybňují jeho výpovědi ohledně jeho pronásledování ze strany státní moci, či soukromých osob.

O stížních důvodech uvážil Nejvyšší správní soud následovně: Svízelnost vztahů mezi různými frakcemi islámu v Afghánistánu popisuje Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v Afghánistánu, která je součástí správního spisu, na straně 12. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jakož i soudu tuto skutečnost nijak nezpochybňují. Z výpovědi stěžovatele však jasně vyplývá, že byt' byla záminkou, již si zvolili příslušníci hnutí Taliban pro nátlak na rodinu stěžovatele, zřejmě také příslušnost k náboženské menšině šíitů, skutečnou hlavní motivací byla nepochybně především snaha o majetkové obohacení, konkrétně získání zbraní, resp. peněžních prostředků. Jednalo se tedy o kriminální jednání ze strany soukromých osob, v dané době jednajících jménem vládnoucího hnutí v zemi. Takto striktně vzato by bylo lze považovat zákonné podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu za splněné. Jak ovšem správně konstatoval žalovaný a posléze i soud, bylo nutné v daném případě zohlednit, že situace v Afghánistánu v době, kdy stěžovatel tuto zemi opouštěl, se od té v době rozhodování správního orgánu (téměř 2 roky poté) značně lišila. Tuto skutečnost vzal žalovaný v potaz ve svém rozhodnutí, když dospěl k závěru, že stěžovateli již aktuálně nehrozí pronásledování ze strany státních orgánů, resp. soukromých osob, jejichž jednání by bylo těmito orgány vyvoláváno, příp. tolerováno, vzhledem ke stále ne zcela konsolidovaným poměrům v zemi však vztáhl na stěžovatele překážku vycestování.

Nejvyšší správní soud připouští, že informace MZV ČR č. j. 116582/2003-LP, ze dne 9. 5. 2003, konkrétně odpověď na otázku č. 3., zda hrozí aktuálně občanům Afghánistánu pronásledování z azylově relevantních důvodů (*Nehrozí.*) je příliš stručná, a nekoreluje zcela s informacemi z téhož zdroje č. j. 124290/2003-LP, ze dne 11. 7. 2003, podle kterých je situace v Afghánistánu stále neklidná a vláda nemá faktickou moc nad celou zemí. Dle těchto informací probíhají na území Afghánistánu nadále vojenské akce a je proto těžké posoudit, jaké jsou možnosti ochrany jedince, cítí-li se ohrožen ze strany soukromých osob. Dle názoru Nejvyššího správního soudu je nicméně evidentní, že správní orgán při posuzování stěžovatelova případu vycházel z posléze uvedených informací, což jasně dokládá i jeho rozhodnutí podle ust. § 91 zákona o azylu, jímž vztáhnul na stěžovatele překážku vycestování. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že uvedený nesoulad mezi výše citovanými informacemi neměl vliv na správnost skutkových zjištění, která správní orgán učinil, jakož ani skutkových závěrů, ke kterým dospěl, a stížní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tudíž v daném případě naplněn není.

Důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v nedostatečném odůvodnění napadeného rozsudku, protože ho pokládá za nepřezkoumatelný,

resp. v neprovedení důkazů, které soudu navrhl, aniž by rozhodnutí o těchto návrzích bylo jakkoli zahrnuto do odůvodnění napadeného rozsudku.

Rovněž tyto námitky stěžovatele nejsou důvodné. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů, tak jak mu to ukládá ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., adekvátně obecnosti žalobních námitek. Co se týká dokazování v řízení před správními soudy, cituje Nejvyšší správní soud ust. § 52 odst. 1 s. ř. s., podle kterého *soud rozhodne*, které z navržených důkazů provede, a *může* provést i důkazy jiné. Podle ust. § 77 s. ř. s. pak soud provádí dokazování při jednání. V rámci dokazování *může* zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem. Přípisem ze dne 4. 11. 2004 projevil stěžovatel souhlas s tím, aby řízení proběhlo bez jednání. Lze tedy dovodit, že od návrhu provést důkazy označené v žalobě, stěžovatel sám upustil. Námitku neprovedení navržených důkazů proto Nejvyšší správní soud považuje za bezpředmětnou, a ani důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto není naplněn.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Za této procesní situace a vzhledem k tomu, že na stěžovatele byla vztažena překážka vycestování, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. srpna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu